

[Svend Aage Jensby]

til slut, at en nægtelse af bevilling vil kunne indbringes for trafikministeren.

Der er således 3-4 ganske udmærkede retsgarantier, man indrømmer de mennesker, som der her kan være tale om at ramme med lovforslaget. Derfor kan Venstre støtte forslaget, men jeg vil fremhæve, at vi naturligvis i mit parti forudsætter, at den restance, der er tale om, er sikkert fastsat. Vi skal ikke have det sådan, at fordi der er sket en eller anden tilfældig forhøjelse af en underordnet skattemyndighed, så kan man fare frem så voldsomt, som det er enten at nægte eller at tilbagekalde en bevilling. Jeg forudsætter, at det er et krav, som med usvigelig sikkerhed er fastslået.

Vi kan således støtte forslaget, fordi vi også mener, at man med dette forslag vil kunne komme en masse illoyal konkurrence til livs, konkurrence, som det for de pæne hyrevognmænd er umuligt at tage op med dem, som snyder og bedrager systemet. Derfor kan vi støtte det.

Sundhedsministerens lovforslag, nr. L 182, er i virkeligheden kun en opfølgning af regeringens hensigter sådan mere bredt om at inddrive restancer og hindre deres opståen. Der har jo ikke for de persongrupper, som dette lovforslag tilsigter at tage sig af, vist sig i praksis at opstå restancer. Men lad os få det; lad os få så mange områder som muligt dækket og foregribe begivenhedernes gang. Vi synes, dette lovforslag er i ganske god harmoni med regeringens øvrige intentioner, så det støtter vi.

Så vil jeg vende mig til de tre beslutningsforslag fra Socialdemokratiet.

Først nr. B 71 om erhvervsbegrænsninger. Jeg må sige, at jeg har ganske stor sympati for det beslutningsforslag. Forslaget lægger jo i punkt 1 op til, at bevillinger til at udøve erhverv kan inddrages, hvis man er i restance med beløb til det offentlige. I punkt 2 lægges der op til, at autorisationer eller bestallinger kan fratages.

Med hensyn til det første punkt har vi som sagt utrolig stor sympati for, at vi skal til at have noget mere hånd i hanke med professionelle skyldnere. Jeg ved jo fra min egen hverdag, hvor mange der er, så jeg kan godt tale med om det. Det er bare utrolig juridisk kompliceret, og det ved fru Pia Gjellerup også godt.

Problematikken blev berørt for nogle år siden, i 1986, i Betænkning nr. 1066 om bekæmpelse af økonomisk kriminalitet. Der blev netop givet det udvalg, som afgav denne betænk-

ning, i opdrag at finde ud af, hvorledes vi i højere grad kunne fratage folk, der snyder og i øvrigt unddrager systemet skyldige beløb, deres erhvervsmulighed og deres bestallinger, og hvad det kunne være. Men det fremhæves så sandelig også i betænkningen, side 243, at »en væsentlig indvending mod fratagelse af retten til selvstændig erhvervsudøvelse er naturligvis hensynet til den pågældendes mulighed for at sikre sig og sin familie rimelige indkomsthold«. Og der nævnes nogle andre betænkneligheder.

Denne betænkning resulterede i en opstramning af straffelovens §§ 78 og 79 om øget frakendelsesmulighed. Den er jo ikke praktiseret ret meget, og det er, fordi domstolene er meget betænkkelige ved det af de grunde, som er fremhævet her.

Derfor vil jeg om nr. 1 i B 71 sige: Lad os dyrke det seriøst, men det er juridisk meget kompliceret.

Med hensyn til punkt 2 i B 71 er det jo således – der nævnes i bemærkningerne, at man tænker på advokater og revisorer og ejendomsmæglere, som man ikke vil have skal unddrage sig betaling af restancer eller etablere restancer til det offentlige – at der allerede i dag ifølge retsplejelovens kap. 12 er udtrykkelige regler for advokater. Det fremhæves f.eks. i § 126.

Det er jo helt åbenbart, at man ikke kan være advokat, hvis man er under konkurs, men i § 126 fremhæves det jo udtrykkeligt, at en advokat ikke uden for sin advokatvirksomhed i forretningsforhold eller i anden sammenhæng af økonomisk art må udvise en adfærd, der er uværdig for en advokat. Og vi ved, hvorledes Advokatrådet tager hånd om de medlemmer, som ikke har orden i økonomien, og vi ved også, at der i lov om revisorer og ejendomsmæglere er hjemmel til at fratage autorisation og bestallinger og nægte autorisation og bestallinger, hvis økonomien ikke er i orden. Så vedrørende punkt 2 er der allerede i lovgivningen i meget vidt omfang taget højde for den situation, som beslutningsforslaget sigter på.

Jeg vil videre sige, at det jo fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 169, at regeringen i samlingen 1991-92 agter at fremsætte forslag til at håndtere konkursryttere og andre. Jeg synes derfor også af den grund, at det ikke haster så stærkt med at køre videre med B 71.